

Arrest

nr. 142 844 van 8 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2006 trad de moeder van de verzoeker in het huwelijk met de heer A.M, van Belgische nationaliteit.

Op 25 januari 2008 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische stiefvader.

Op 26 maart 2009 werd de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, hij verkreeg aldus het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 40 e.v. van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 10 december 2013 bevestigde het hof van beroep te Brussel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de moeder van de verzoeker en de heer A.M. werd vernietigd.

Op 20 mei 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 14 juni 2014 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in (bijlage 16).

Bij beslissing van 16 mei 2014 werd de verzoeker tot de vestiging gemachtigd en op 13 juni 2014 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 1 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging ten aanzien van verzoekers moeder. Op diezelfde dag werd ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen deze beslissingen diende de moeder van de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder de rolnummers 157 801 en 157 805. Deze beroepen werden verworpen met arresten nrs. 135 827 en 135 828 van 5 januari 2015.

Op 2 juli 2014 nam de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot intrekking van recht op vestiging in het Rijk. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2014 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Betrokken vreemdeling diende een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische stiefvader, Dhr D.M. op 25.01.08 op basis van het artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder, O. A., D. was met Dhr D.M. gehuwd op 08.12.06. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een F kaart op 17.03.09. Op 13.06.14 verkreeg hij een C kaart.

Het huwelijk tussen betrokkenes moeder en Dhr D.M. werd op 10.12.2013 Vernietigd door het Hof van Beroep te Brussel (ref 2013/AR/422) De vernietiging van het huwelijk werd overgeschreven in de registers op 20.05.2014. De vernietiging van het huwelijk houdt in dat het huwelijk uit het Belgische rechtsverkeer wordt gehaald. Hieruit volgt dat betrokkenes moeder in werkelijkheid nooit gehuwd is geweest met de Belgische A.D.M. Als een gevolg was de betrokkene dus ook nooit de stiefzoon van Dhr D.M. en had hij dus geen recht op gezinshereniging in functie van Dhr D.M..

Het verblijfsrecht van betrokkenes moeder werd op 01.07.2014 ingetrokken omwille van fraude. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 10.12.2013 blijkt duidelijk dat zij met een frauduleuze intentie Dhr D.M. gehuwd is.

Haar doel was niet om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met haar echtgenoot. Uit pagina 8 van het arrest blijkt dat zij zelf verklaard heeft met een Belgische man te zijn gehuwd zodat ze haar kinderen kon laten overkomen naar België.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er zich van bewust dat de betrokkene zelf geen fraude heeft gepleegd. Hij kan inderdaad niet verantwoordelijk gesteld worden voor de fraude gepleegd door zijn moeder. Dit neemt niet weg dat de betrokkene, net als zijn moeder, geen recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk dat door fraude bekomen werd. Uit bovenstaande blijkt dat het verblijfsrecht van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de fraude gepleegd door zijn moeder. Zonder het schijnhuwelijk van zijn moeder met Dhr D.M. had de betrokkene geen verblijfsrecht op basis van art 40 kunnen verkrijgen en had hij dus later ook geen machtiging vestiging kunnen aanvragen. Overigens was, volgens bovengenoemd arrest, het bekomen van een verblijfsrecht voor haar kinderen de voornaamste motivatie van mevrouw O.A. voor het plegen van de fraude.

In overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken omdat het bekomen werd door fraude.”

Dit is de bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 157.794.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker citeert artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing bevat geen vermelding van de wettelijke bepaling waarop tegenpartij de bestreden beslissing steunt om het recht op vestiging van verzoeker in te trekken.

Verzoeker is bijgevolg niet in staat om de wettelijkheid van de beslissing na te gaan.

Bij gebreke aan verwijzing naar een wettelijke bepaling wordt verzoeker de mogelijkheid ontnomen om de bestreden beslissing te begrijpen en wordt verzoeker tevens ontnomen van zijn mogelijkheid om de bestreden beslissing te toetsen aan deze bepaling en zijn grieven te formuleren.

De bestreden beslissing bevat enkel feitelijke overwegingen waarop tegenpartij zich steunt.

Echter dient de administratieve beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen te bevatten die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoeker kan echter niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen melding maakt van enige wettelijke grondslag. Immers geeft de verzoeker in zijn tweede middel zelf de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing weer, met name het algemeen rechtsprincipe *‘fraus omnia corrumpit’*.

Inderdaad steunt de bestreden beslissing op dit algemeen rechtsbeginsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, hetgeen hij ook doet in zijn tweede middel.

Nu de juridische grondslag van de bestreden beslissing duidelijk in de motivering werd opgenomen en de verzoeker niet aantoont waarom de opgegeven motivering niet afdoende zou zijn, wordt een schending van de formele motiveringsplicht in combinatie met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is aangetoond, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 18, §2 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Tegenpartij steunt de bestreden beslissing op “het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit””.

Het beginsel “fraus omnia corrumpit” kan echter op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is (RvV arrest nr. 50.394 van 28 oktober 2010).

Hoewel het in bovengenoemd arrest de intrekking van een F-kaart betrof, daar waar het in casu een intrekking van het recht op vestiging betreft, dient volgende redenering mutatis mutandis te worden toegepast:

“Quant à l’adage “fraus omnia corrumpit” invoqué par la partie défenderesse pour justifier le premier acte attaqué, le Conseil tient à rappeler que la théorie du retrait d’acte peut être écartée ou aménagée par la loi dans des situations particulières et aux conditions qu’elle détermine, auquel cas le retrait ne peut s’opérer que dans le cadre légal ainsi tracé) »

De Vreemdelingenwet bevat een specifieke wetsbepaling die van toepassing is wanneer tegenpartij het recht op vestiging van een vreemdeling wenst in te trekken.

Artikel 18, § 2 Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven”.

In hoofddorde, wijst verzoeker erop dat artikel 18 §2 Vreemdelingenwet bepaalt dat tegenpartij tot de intrekking van het recht op vestiging kan overgaan wanneer de vreemdeling zelf “ valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn” voor de toekenning van dat recht op vestiging.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat geen van deze opties ten aanzien van verzoeker wordt weerhouden.

Tegenpartij meent dat de moeder van verzoeker, en niet verzoeker zelf, op frauduleuze wijze haar recht op vestiging zou hebben bekomen en stelt dat het recht op vestiging van verzoeker hier rechtstreeks uit voortvloeit.

Artikel 18 §2 Vreemdelingenwet voorziet echter, in tegenstelling tot artikel 42septies Vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 08.07.2011 bijvoorbeeld, dat het recht op vestiging slecht kan worden ingetrokken indien verzoeker zelf fraude zou hebben gepleegd, quod non in casu.

De bestreden beslissing schendt artikel 18 §2 Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde,

Tegenpartij beschikt in het geval dat een vreemdeling “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn (...) om de machtiging tot vestiging te bekomen”, quod non in casu, over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet over te gaan tot de intrekking van het recht op vestiging van deze vreemdeling.

Tegenpartij laat na om in de bestreden beslissing te motiveren waarom er in casu overgegaan wordt tot de intrekking van het recht op vestiging van verzoeker.

Het gegeven dat het Hof van beroep te Brussel het huwelijk tussen de moeder van verzoeker en haar Belgische echtgenoot heeft vernietigd is in se geen voldoende motivering. Tegenpartij is wettelijk niet verplicht om tot de intrekking van het recht op vestiging over te gaan nu artikel 18 §2 Vreemdelingenwet stelt dat tegenpartij “kan” beslissen om het recht op vestiging in te trekken.

Tegenpartij diende in de bestreden beslissing daarenboven te motiveren waarom in casu, gelet op de vernietiging van het huwelijk van de moeder van verzoeker, overgegaan wordt tot de intrekking van zijn recht op vestiging. Tegenpartij heeft nagelaten dit te doen.

De bestreden beslissing schendt artikel 18 §2 en 62 Vreemdelingenwet, alsook artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de formele motiveringsplicht.”

De verzoeker laat gelden dat het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking kan vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is. De verzoeker geeft aan dat artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet de specifieke wetsbepaling is die te dezen moest worden toegepast.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het principe ‘*fraus omnia corrumpit*’ een algemeen rechtsbeginsel is dat wel degelijk, buiten elke wettekst om, kan worden toegepast. De bestreden beslissing kon er dan ook in rechte op steunen. De verzoeker kon dit motief, dat als juridische grondslag op zich voldoende duidelijk is, in de bestreden beslissing lezen. Daarnaast wordt ook op omstandige wijze uiteengezet waarom er in het geval van de verzoeker sprake is van een recht dat door fraude is bekomen zodat het wordt ingetrokken. Aan het gegeven dat de bestreden beslissing toepassing maakt en ook kan maken van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ om het recht op vestiging in te trekken wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht (cf. *mutatis mutandis* Cass. 23 januari 2015, AR C.13.0157.N [nieuw]; RvS. nr. 220.341 van 19 juli 2012).

Het betoog van de verzoeker dat het recht op vestiging overeenkomstig artikel 18, §1 van de vreemdelingenwet enkel kan worden ingetrokken indien de gevestigde vreemdeling zelf bedrog heeft gepleegd, is dan ook niet dienstig nu *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van deze bepaling maar van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’. De verzoeker licht voorts op geen enkele wijze toe waarom dit algemeen rechtsprincipe er aan in de weg zou staan dat het recht op vestiging wordt ingetrokken op grond van het bedrog dat niet door de verzoeker zelf, maar door zijn moeder, werd begaan. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers moeder door het aangaan van een schijnhuwelijk met een Belg bedrog heeft gepleegd teneinde haarzelf en haar kinderen - waaronder de verzoeker - verblijfsrecht in België te verschaffen, wordt evenmin door de verzoeker betwist.

Verder meent de verzoeker dat de gemachtigde niet verplicht was om het recht op vestiging in te trekken en stelt hij dat deze gemachtigde ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt en

aldus ook had moeten motiveren waarom *in casu* werd overgegaan tot de intrekking van het recht op vestiging. Volgens de verzoeker is de motivering dat het huwelijk van zijn moeder werd vernietigd geen afdoende motivering.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker met een dergelijk betoog nog niet aantoont dat de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid zou hebben overschreden of dat hij op grond van een incorrecte feitenvoorstelling of op kennelijk onredelijk gronden zou hebben beslist dat het recht op vestiging diende te worden ingetrokken. Hoe dan ook, in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat het huwelijk van de verzoekers moeder door het Hof van Beroep te Brussel werd vernietigd daar het een schijnhuwelijk betrof. Er wordt vastgesteld dat uit dit arrest blijkt dat verzoekers moeder met een frauduleuze intentie is getrouwd met de Belgische D.M. en dat zij zelf heeft verklaard dat zij met hem is getrouwd zodat zij haar kinderen kon laten overkomen naar België. De gemachtigde stipt verder in de motivering van de bestreden beslissing aan dat de vernietiging van dit huwelijk tot gevolg heeft dat er in werkelijkheid geen huwelijk is geweest tussen verzoekers moeder en verzoekers Belgische stiefvader, zodat de verzoeker zelf ook nooit de stiefzoon is geweest van deze Belgische man. De gemachtigde geeft tevens aan dat het verblijfsrecht van de kinderen de voornaamste motivatie was van verzoekers moeder voor het plegen van de fraude. Omdat verzoekers verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeit uit de fraude gepleegd door zijn moeder daar hij zonder het schijnhuwelijk van zijn moeder geen verblijfsrecht had kunnen krijgen en dus ook geen machtiging tot vestiging had kunnen aanvragen, wordt het recht op vestiging overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" ingetrokken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker poogt voor te houden is deze motivering wel afdoende en wordt niet enkel verwezen naar de vernietiging van het huwelijk, doch wordt ook aangegeven waarom de gemachtigde zo zwaar tilt aan de feiten dat hij meent dat dit *in casu* een intrekking rechtvaardigt. De verzoeker toont niet aan dat de in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven niet pertinent of niet draagkrachtig zouden zijn.

De Raad laat tot slot nog gelden dat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak, vermits hij niet aantoont dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt en vermits hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad geen bindende precedentwerking kennen.

Een schending van artikel 18, §2 van de vreemdelingenwet of een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

"De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven in België heeft, hij hier school heeft gelopen en beide landstalen heeft geleerd.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu maakt de bestreden beslissing een einde aan het recht op vestiging van verzoeker.

Het betreft derhalve een beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd.

Verzoeker heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM."

De verzoeker voert aan dat hij al meer van 5 jaar op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat hij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat hij hier school loopt en beide landstalen heeft geleerd. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Waar de verzoeker voorhoudt dat hij een goed uitgebouwd privéleven heeft, dat hij hier school zou lopen en dat hij beide landstalen zou geleerd hebben, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit dit effectief zou blijken. Ook in het administratief dossier zijn hiervan geen indicaties te vinden. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen.

Hoe dan ook, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 van het EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing betreft de intrekking van verzoekers recht op vestiging in het Rijk en dit ingevolge de fraude gepleegd door zijn moeder, wiens huwelijk met een Belgische man als een schijnhuwelijk werd vernietigd en waardoor de verzoeker dus nooit in de voorwaarde is geweest om een recht op gezinshereniging met deze Belgische man uit te oefenen nu hij hiervan *ab initio* geen familielid was en zodat ook aan de voorwaarden voor vestiging niet was voldaan. Deze beslissing streeft duidelijk één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door de moeder van de verzoeker. In de Belgische rechtsorde is het instituut huwelijk van openbare orde. De verzoeker toont met zijn uiterst beperkt betoog "*dat de tegenpartij niet tot de balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan*" niet aan dat de intrekking van het recht op vestiging in de specifieke omstandigheden van deze zaak strijdig is met artikel 8 van het EVRM

of dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich nog geen plicht tot uitdrukkelijke motivering inhoudt.

Waar tot slot wordt gesteld dat niet blijkt dat de verwijdering van de verzoeker noodzakelijk is in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM, merkt de Raad nog op dat deze kritiek niet ter zake dienend is nu de thans bestreden beslissing er geenszins toe strekt de verwijdering van de verzoeker te gelasten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE